

TOAMNA CA O AMINTIRE

Toamna și-a strâns razele soarelui în mănunchi firav,și-a aurit apoi frunzele copacilor să și le scuture în liniște ca pe niște amintiri și a răcorit cu vânt domol pământul.

O rază trece pieziș prin acest timp al lui octombrie ca și când ar cugeta: „Fericirea se trăiește numai de la o clipă la alta .Între ele bagă intrigi viața”.

Nesfârșirea foșnitoare și arămie, colorată ca o șoaptă de galben și rugină s-a întins peste păduri iar frunzele ,umbre tăcute,se desprind de ramuri lăsând în urmă copacii dezgoliți.

Ca un râu cu sufletul risipit, vântul cutreieră prin livezi alergând după florile verii ce s-au pierdut demult și-și spune în sinea lui:„cu vremea să mergi în pas ,nu la pas”...

Se roșește cerul de octombrie iar soarele privește înapoi să caute parcă luna rotundă ca o chemare printre vârfurile copacilor.

Stingheră pe o ramură, suspină sub lumina asfințitului o frunză și pornește în tăcerea serii în călătoria ei către primăvară. Își duce cu ea, sub braț, amintirile căci numai ele,,sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți una câte una când nu mai ai nimic de citit”.

În pastelul său toamna și-a amestecat galbenul razelor de lumină, albastrul peticelor de cer și albul crizantemelor.

Se întâmplă să nu observăm aceste minuni căci,,uneori te uiți fără să vezi iar alteori vezi fără să te uiți”.

Dincolo de toate, rămâne neasemuita frumusețe a lui octombrie cu negură albă, strălucitoare și mirajul culorilor unei seri tainice în care soarele se rostogolește în apus ca o dulce amintire a verii trecute.

Am scris despre „vitrina” frumuseților toamnei ca să știm ce putem pune în podul cu vechituri al inimilor noastre pentru a ne bucura din când în când de magia ascunsă în lucrurile mărunte.

Știu însă că: „o literatură nu trăiește prin cei ce scriu,ci prin ceea ce ei scriu” iar cuvintele sunt puține uneori ca să cuprindă, ca într-un desen, miracolul acestui anotimp.